

PIETER LUYKX

de jaren waarin

de jaren waarin de tedere vreemde, hoe vaak moet men gaan om te zien hoe het licht wordt gemeten, hoe de dag zich verrijkt, de bomen weer groen, de geur aangegeven, geen vlucht voor de schaduw, volmaakt zet het woord zich buiten de tijd.

zo verrukt zich

zo verrukt zich het kind om wat er gebeurt, de vogel daarboven, de vlucht, de snelheid in schitterend bewegen, en het paard in de wei, haast blauw van het licht, onbewogen, de vormen gaandeweg zomer; hoe blijft dit, hoe legt het zich neer.

niet te bedaren

niet te ^{bed}aren zo zacht was de geur die niet week van haar hals, wanneer zij, zittend op de steen, de plooien glad streek van haar jurk en licht de benen strekte, maar nu dat niet meer helpt, de afstand niet, en evenmin de tijd.